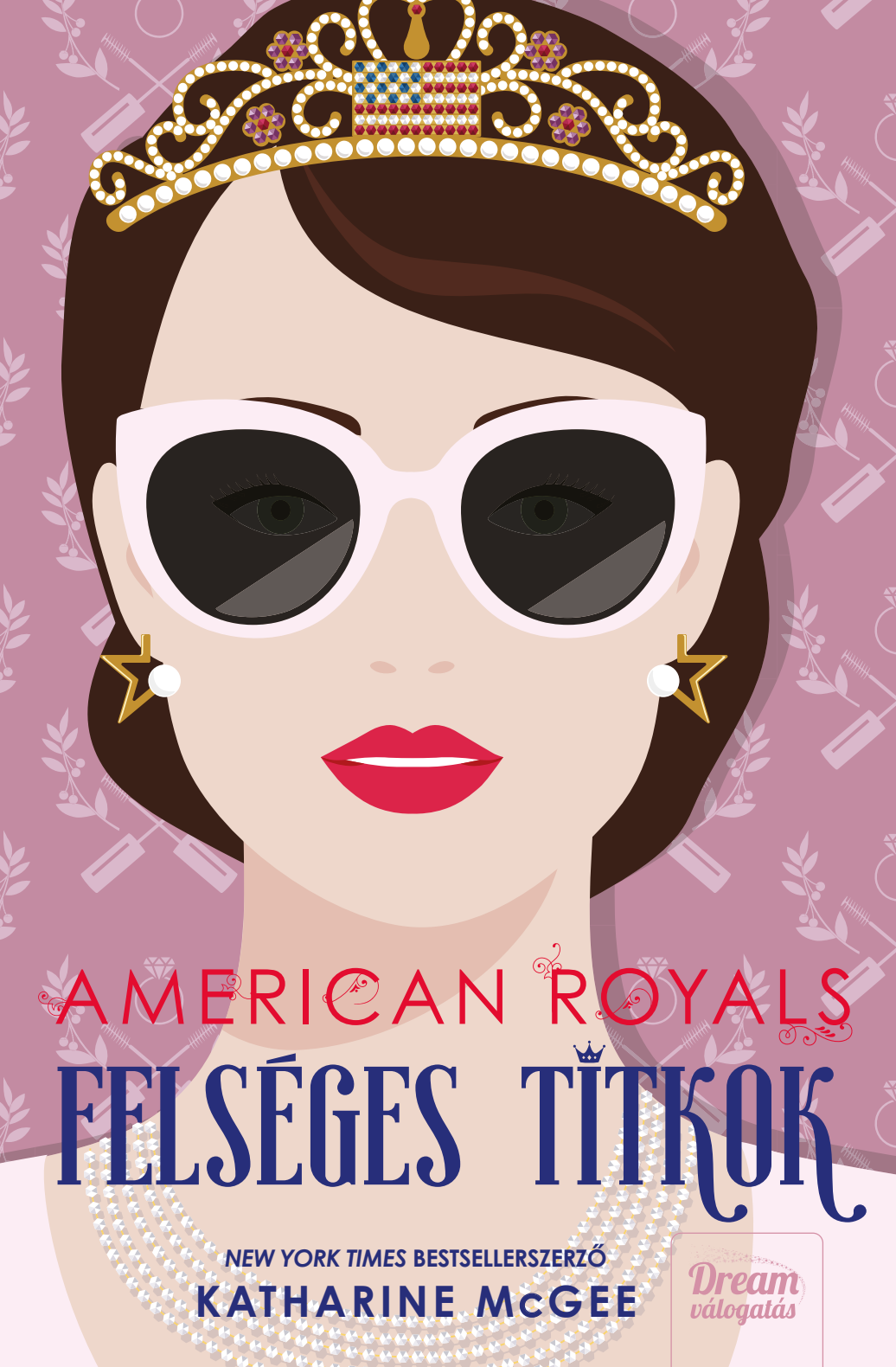

AMERICAN ROYALS
FELSÉGES TITKOK

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ
KATHARINE MCGEE

Dream
válogatás

A HATALOM RÉSZEGÍTŐ, ÉS MEG LEHET ZAVARODNI TŐLE, MINT AZ ELSŐ SZERELEMTŐL.

Most Beatrix Washington uralkodik Amerikában, az ország történelmének első királynője, akinek meg kell küzdenie mindazzal, amit elveszített a koronához vezető úton. Családja azonban minél előbb le akarja tudni az érdekházasságát egy olyan férfival, akit alig ismer. Senki sem tudhatja, hogy Beatrix szíve igazából a testőréé...

Samantha hercegnő még sosem adott nagyobb pofonokat a közízlésnek, és továbbra is nővérének vőlegénye után eped. Sajnos semmi sem utal arra, hogy Beatrix esküvőjét le akarnák fűjni, Sam viszont váratlanul talál mást, akin megakad a szeme.

Nina mindenáron kerülni igyekszik a palotát, és közben olyasvalakibe szeret bele, akire a legkevésbé sem számított: a hozzá hasonlóan vérző szívű Ethanbe, akivel hamarosan ellenállhatatlannak találják egymást.

Daphne képes lenne tíz körmével utat kaparni magának a legfelső körökbe, és még sosem jutott ilyen közel az áhított célhoz... de akkor miért nem képes kivenni a fejéből Ethant?

Egyik lány sem tudja, hogy hamarosan kipattan egy óriási nagy titok, amely örökre megváltoztatja Amerika sorsát... Új kor kezdődik...

KATHARINE MCGEE

Katharine McGee Az ezredik emelet-trilógia és az American Royals-sorozat bestsellerlistás szerzője. Angol és francia szakon tanult a Princeton egyetemen, majd a Stanfordon szerzett művészeti diplomát. Jelenleg a texasi Houstonban él a férjével. Követheted őt a @katharinemcgee címen.

Tudj meg többet a sorozatról:

<https://katharinemcgee.com>

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Minden villogás és ármánykodás ellenére sem szakad el a valóságtól. A négy főszereplő kénytelen összeegyeztetni a külvilág elvárásait saját énjével, amelyet szenvedések és harcok közepette fedezett fel.” **The New York Times Book Review**

„Szerelem és vetélkedés, a menyegzői előkészületek izgalmai és egy ugrásra kész ország a változás küszöbén. Az American Royals második kötete mulattató és kedves szórakozás.” **Shelf Awareness**

„Fontos és kritikus kérdések tárulnak elénk a kijózanítóan emberi karakterek gyengeségeiben és gyarlóságaiban... Az olvasók izgatottan fogják várni a folytatást, amelyből kiderül, hogy győz-e az igaz szerelem, vagy az ásatag hagyományok diadalmaskodnak.” **Kirkus Review**

„McGee jól megrajzolt, gyarló szereplői megadják a cselekménynek azt az érzelmi dinamikát, amely a közhelyek fölé emeli a könyvet.” **Publishers Weekly**

„Vidám, fordulatos olvasmány, telis-tele drámával, botránnyal és romantikával.” **The Sun**

„Mézédes eszkéipista bombasiker: dráma, skandallum és románcok a képtelenül bájos, fiatalos Udvarnál. Szégyentelenül tejszínhabos, kacagtató hancúr.” **The Guardian**

KATHARINE MCGEE

AMERICAN ROYALS
FELSÉGES TITKOK

— részlet —

ELŐSZÓ

Sivár, szürke napra virradtak, köd lebegett a főváros utcái felett. A sajtó egyetértett abban, hogy épp temetéshez való az idő.

A tudósítók a kordonnal elzárt kapunál cigarettáztak, mentolos pasztillákat szopogattak, sietve ellenőrizték rúzsukat a mobiljuk tükrében. Aztán feltárult a palota kapuja, hogy bebocsássák az első vendégeket.

Rengetegen érkeztek a világ minden tájáról. Császárok és szultánok, nagyhercegek és királyi özvegyek, még egy bíboros is, akit a pápa küldött. Jöttek kongresszusi képviselők és arisztokraták, a legkékebb vérű hercegektől az egyszerű tiszteletbeli főrendekig, akiknek a rangja nem öröklődik – jöttek, hogy leróják kegyeletüket őfelsége IV. György, Amerika néhai királya előtt.

Komor fekete ruhában és öltönyben sorjáztak be a hatalmas trónterembe. Nem volt más helyiség a városban, ahol elfért volna háromezer vendég.

Dízsortűz visszhangzott a folyó fölött, amikor a gyászmenet befordult az utolsó sugárútra, amely a palotához vezet. Aztán csend lett, olyan sűrű csend, akár a makacs köd. A stábok kissé kihúzták magukat, az operatőrök állítottak a kameráikon.

A tömeg némán figyelte a ködfátyolból kibontakozó csoportot, a Revere Gárda elitalakulat nyolc fiatal tisztjét, akik utolsó útjára kísérték az uralkodót a vörös-arany-kék amerikai lobogóval takart koporsóban.

A hét koporsóvivő mereven bámult előre, ám a nyolcadik – világosbarna hajú, kékesszürke szemű, magas fiatalember – gyakran hátrapillantott. Lehet, hogy kezdett fáradni. A gyászmenet egész délelőtt rótt a főváros utcáit. Légvonalban még két mérföld se

lett volna a távolság, ám a kanyargós menetvonalat órákig tartott legyalogolni. Szándékosan tervezték meg így, hogy minél több állampolgár vethessen egy utolsó pillantást a néhai királyra.

Még mindig nehéz volt elhinni, hogy György király nincsen többé. Csak ötvenéves volt, amikor váratlanul meghalt a tüdőrákkal folytatott tragikus küzdelem után.

Pár lépéssel a koporsó mögött lépkedett a huszonkét éves Beatrix hercegnő – illetve nem is, emlékeztették magukat a washingtoniak. Már nem hercegnő. Apja halála óta Beatrix Georgina Friederika Ludovika őfelsége, Amerika királynője. Ezt a címet még szokni kell. Amerikának még sose volt királynője.

Amikor a menet megérkezett a palota kapujához, Beatrix térdet hajtott az apja koporsója előtt. Olyan hang hallatszott, mint ha rovarok ciripelnének: a fotósok siettek megörökíteni az új, ifjú uralkodónő utolsó térdhajtásának ikonikus pillanatát.

BEATRIX

Hat héttel később

Beatrix még sose hallotta ennyire csendesnek a palotát.

Normális helyzetben örökös volt a zsongás: komornyikok osztogattak utasításokat az inasoknak; idegenvezetők tartottak előadást a diákoknak; nagykövetek vagy miniszterek loholtak a kamarás után, meghallgatásért esedezve.

Ma némaság honolt a termekben. A porvédő bútorhuzatok sejtelmesen fénylettek a félhomályban. Még a kapuk előtt sem tülekedett a szokott tömeg; a palota olyan egyedül maradt, mint egy magányos sziget a néptelen ösvények és a letaposott fű tengereiben.

Beatrix mögött most szállt ki az autóból az anyja. Sam és Jeff úgy döntött, hogy még egy éjszakára lent maradnak a vidéki házban. Kisebb korukban a három testvér együtt járt le vidékre egy fekete SUV-val, útközben a lehajtható tévét nézve. Mostantól ezt sem lehet. Beatrix nem ülhet egy autóban a húgával. Biztonsági okokból az uralkodónak és a trónörökösnek tilos ugyanabban a járműben utaznia.

Az előcsarnok közepén járt, amikor a cipősarka beleakadt az antik szőnyegbe. Mielőtt eleshetett volna, egy erős kéz megragadta a karját.

Felnézett, egyenesen a testőre, Connor Markham acélkék szemébe.

– Minden oké, Bea?

Ófelsége tisztában volt vele, hogy meg kellene rónia a gárdisztáját, amiért a becenevét használja a hivatalos címe helyett, pláne nyilvánosan, ahol bárki meghallhatja, ám nem tudott rendesen

gondolkozni, ha Connor megfogta a kezét. Ez az érintés a távollét hetei után felforralta a véré.

Hangok hallatszottak a folyosóról. Connor összevonta a szemöldökét, és gyorsan hátralépett, épp idejében, mert már be is fordult a sarkon két inas, nyomukban egy gyászos képű, deres hajú emberrel, aki nem volt más, mint Robert Standish, egykor György király, most pedig Beatrix kamarása.

A kamarás etiketszerűen meghajolt.

– Bocsánatát kérem, királyi felség, de csak holnapra vártuk!

Beatrix vigyázott, hogy ne grimaszoljon a címzéstől. Még mindig nem szokta meg, hogy őt szólítják *felségnek*.

Az inasok szobáról szobára jártak, lerántották a védőhuzatokat, halomba dobálták őket. A palota életre kelt. A díszes konzolokról és a cizellált rézlámpákról lekerült a borítás.

– Úgy döntöttem, hogy korábban jövök. Épp csak... – Elnémult, mielőtt hozzátehetné volna: *Csak el kellett szabadulnom ebből.* Sulgrave-nek, Washingtonék vidéki rezidenciájának menedéket kellett volna kínálnia erre az egy hónapra, ám Beatrix még családi körben is egyedül érezte magát. És annyira kimerült!

Esténként olyan sokáig próbált ébren maradni, ameddig bírta, mert ha elaludt, rögtön jöttek a rémálmok, amelyekben újra és újra végig kellett néznie az apja halálát, tudva, hogy mindez az ő hibája.

Miatta halt meg a papa. Ha nem kiabál vele akkor éjszaka, ha nem fenyegetőzik, hogy lemond az uralkodásról, és feleségül megy a testőréhez, György király talán ma is élne.

Elfojtott egy sóhajt. Okosabb volt annál, hogy átadja magát ennek a gondolatnak. Ha megtette volna, a lelke talán elsüllyed a gyász feneketlen kútjában.

– Királyi felség! – Robert a tabletjére pillantott, amelytől sosem vált meg. – Van néhány kérdés, amelyek megvitatásra várnak. Méltóztatna talán felfáradni a dolgozószobájába?

Beatrix először fel sem fogta, hogy az apja dolgozószobájáról van szó. Amely most már az övé.

– Nem! – válaszolta a kelleténél kissé több eréllyel. Egyelőre nem bírta belépni abba a szobába, hogy szembenézzen a falak

közé zárt emlékekkel. – Miért nem beszéljük meg itt? – mutatott az egyik szalonra.

– Ahogy parancsolja. – Robert követte a szobába, és behajtott a kétszárnyú ajtót, kizárva Connort a folyosóra.

Miközben elhelyezkedett egy zöld csíkos pamlagon, Beatrix egy pillantást vetett az első felhajtóra néző három zárt erkélyre. Apja halála után vette fel ezt az ideges szokást: ha belépett valahova, mindannyiszor alaposan megnézte az ablakokat, mintha a természetes világítás segítene leküzdeni azt az érzést, hogy fojtogatják.

Vagy mintha menekülési utat keresett volna.

– Felség, parancsoljon megtekinteni az időbeosztását a következő hétre! – Standish a lány felé nyújtott egy papírlapot, amelyre a királyi címert domborították.

– Köszönöm, Lord Standish – felelte Beatrix, aztán megtorpant. Azóta a hivatalos nevén szólította meg a kamarást, hogy kamaszkorában először találkozott vele, de most... – Szólíthatom Robertnek?

– Megtiszteltetés lenne számomra – felelte ájult hódolattal Standish.

– Akkor viszont maga is nevezzen Beatrixnak.

A kamarás felhördült.

– Ó, nem, királyi felség! Sose lennék ilyen vakmerő! Továbbá javasolnám, hogy felséged soha többé ne tegyen ilyen ajánlatot, főleg az alárendeltjeinek nem. Nem illendő.

Beatrix utálta, ha rendre utasított iskolásnak kellett éreznie magát, úgy, mint hétévesen az etikett-órán, amikor a tanára a kezére csapott a vonalzóval, büntetésül egy elnagyolt térdhajtásért. Kényszerítette magát, hogy átolvassa a térdén heverő papírt. Utána értetlenül nézett fel.

– Hol a többi rész?

A lista kizárólag langymeleg közszereléseket tartalmazott: természetjárást egy környezetvédő csoport társaságában, találkozást a helyi cserkészlányok szervezetével, és további ilyen rokonszenvengerjesztő eseményeket, amilyenekhez trónörökös-korában szokott.

– Fogadnom kellene a Kongresszus összes pártvezetőjét. És miért nincs beütemezve csütörtökre a minisztertanács ülése?

– Nem szükséges rögtön fejest ugrani mindenbe – válaszolta mézesen Robert. – Felsőged a temetés óta nem mutatkozott a nyilvánosság előtt. A népnek most arra van szüksége, hogy felsőged megnyugtassa őket.

Beatrix leküzdötte kezdődő szorongását. Az uralkodónak kormányoznia kell, nem pedig haverkodni és kezet fogni, mint Amerika üdvöskéjének. Az a *trónörökös* dolga.

De mit mondhatott volna? Mindazt, amit tudott erről a szerepről, az apjától tanulta. Ám az apja elment, és neki nem maradt más tanácsadója Roberten, György király jobb kezén kívül.

A kamarás a fejét csóválta.

– Egyébként is bizonyosra veszem, hogy az elkövetkező néhány hónapot királyi felsőged az esküvője megtervezésével óhajtja tölteni.

Beatrix válaszolni akart, de mintha összeragasztották volna a torkát.

Még mindig a jegyese volt Theodore Eatonnek, Boston hercege fiának. Ám ha az elmúlt hónapban Teddyre próbált gondolni, az elméje mindannyiszor vadul hőkölt hátra. *Kitalálok valamit, csak legyek otthon!*, fogadkozott. *Itt semmit sem tehetek.*

Sulgrave-ben könnyű volt megfelelkezni Teddyről. A család egyik tagja sem hozta szóba. Bár egymással sem beszéltek sokat. Ki-ki bezárkózott a bánatába.

– Egyelőre inkább nem foglalkoznék az esküvővel – mondta végül, akarata ellenére feszült hangon.

– Felsőged, ha most kezdünk tervezni, júniusban sor kerülhet a szertartásra! – érvelt a kamarás. – Utána a mézesheteket követően az újházasok királyi körútján töltheti el a nyár hátralevő részét.

Akár ki is mondhatok mindent, gondolta Beatrix. Megacélozta magát.

– Nem házasodunk össze.

– Hogy érti ezt felsőged? – kérdezte zavartan Robert. – Valami... történt felsőged és őlordsága között? – Beatrix reszketően beszívta a levegőt. A kamarás békítően felemelte a kezét. – Kérem, bocsássa meg, ha túllépem a hatáskörömet, de a hatékony munkavégzéshez tudnom kell az igazságot!

Connor még mindig kint állt a folyosón. Beatrix el tudta képzelni a Revere Gárda előírt tartásába kövülve, keményen megvevett lábakkal, egyik kezével a derekára csatolt fegyvertokon, és belehasított a rémület. És ha a testőr az ajtóréseken keresztül is hallotta őket?

Kinyitotta a száját, hogy felvilágosítsa a kamarást Connor-ról. Nem lesz nehéz: elvégre ugyanezt megtette már az apjával. Az eljegyzési fogadás estjén besétált az apja dolgozószobájába, és közölte vele, hogy a testőrért szereti. Akkor most miért nem mondhatja el?

Tudnom kell az igazságot, makacskodott Robert. Csakhogy... *mi az igazság?*

Már Beatrix sem tudta. Összegabalyodott benne *minden*, a szerelem, a vágy, a megbánás és a gyász felfejthetetlen, fájó gubancában.

– Akkor egyeztem bele a házasságba, amikor apám még élt, mert neki az volt a kívánsága, hogy ő vezethessen oda az oltárhoz – sikerült kinyögnie. – De most, hogy királynő vagyok, nem szükséges sietnem.

Robert a fejét csóválta.

– Királyi felség, épp *azért* javasolom, hogy menjen férjhez minél előbb, mert felséged a királynő. Élő jelképe Amerikának és a jövőnek, és tekintettel a fennálló helyzetre...

– Miféle helyzetre?

– Ez átmeneti, bizonytalan időszak. A nemzet nem tért magához királyi édesapja halálának megrázkódtatásából olyan gyorsan, mint reméltük. – Standish közömbös fahangon beszélt. – A részvényt piac zuhanórepülésben. A Kongresszusban patthelyzet. Nagykövetek adták be a lemondásukat. Nincsenek olyan sokan! – tette hozzá sietve, mert látta Beatrix arcát. – Ám egy esküvő ismét egyesítené az országot!

Beatrix kiolvasta a szavakból a mögöttes jelentést. Ő most Amerika királynője – és Amerika fél.

Túl fiatal volt, túl tapasztalatlan. Ráadásul nő. Egy olyan országot próbál meg kormányozni, ahol eddig kizárólag férfiak irányítottak.

Ha Amerika helyzete megingott, annak *Beatrix* az oka.

Mielőtt válaszolhatott volna, feltáruult az ajtó.

– Beatrix! Hát itt vagy!

Az anyja állt a küszöbön. Elegáns volt még utazós ruhában is, bár a szűk, sötétkék nadrág és a halványkék pulóver most mintha a szokottnál kissé lazábban lógott volna rajta. Válla megroskadt a gyásztól.

Adelaida királyné csak most vette észre Robertet.

– Elnézést, nem akartam zavarni – mentegetőzött elbizonytalanodva.

A kamarás felállt.

– Kérem, felség, csatlakozzon hozzánk! Éppen az esküvőt vittuk meg.

Adelaida a lányához fordult.

– Kitűztétek már Teddyvel a dátumot? – kérdezte gyengéden.

– Tulajdonképpen... nem is tudom, készen állok-e. – Beatrix könnyörgő pillantást vetett az anyjára. – Valahogy olyan elsietettnek érzem. Nem gondolod, hogy várnunk kellene, amíg túl nem jutottunk a gyászon?

– Ó, Beatrix! – Az anyja fáradt sóhajjal rogyott le a díványra. – Jó, ha tudod, hogy azon sose jutunk túl – szólt halkán. – Idővel talán kevésbé fáj, de attól még folyamatosan érezzük majd a veszteséget. Csak megtanuljuk egy kicsivel jobban viselni.

Robert hevesen bólogatott a szoba másik végében. Beatrix úgy döntött, hogy nem vesz tudomást róla.

– Most nagyon ránk férne egy kis boldogság, egy kis *ünneplés*. Nemcsak Amerikára, de a családunkra is. – Szeme vágyakozva felragyogott. Szenvedélyesen szerette a férjét, és most, hogy megözyegült, Beatrixra ruházta át minden szeretetét, mintha a lánya és Teddy esküvője maradt volna az egyetlen reménye.

– Nagyobb szükségünk van erre az esküvőre, mint valaha – szólt közbe Robert.

Beatrix pillantása tehetetlenül járt ide-oda közöttük.

– Értem, de az a helyzet, hogy... Teddy és én még alig ismerjük egymást.

Adelaida királyné fészkelődött a díványon.

– Beatrix! Csak nem gondoltad meg a férjhez menést?

Beatrix lepillantott a bal kezén sziporkázó jegygyűrűre, amelyet egész hónapban viselt, leginkább tehetetlenségéből. Rosszul érezte magát, amikor Teddy az ujjára húzta, de valamikor meg kellett szoknia. Ez is azt bizonyítja, hogy idővel mindent megszokik az ember.

Egyébként gyönyörű gyűrű volt, gyémánt szoliter, fehérarany karikán. Eredetileg Thérèse királynée volt jó száz éve, de olyan művészien csiszolták, hogy minden sérülését eltakarta a ragyogás.

Kissé olyan, mint maga Beatrix.

Összeszedte magát. Az anyja és Robert is azt várja, hogy válasszon.

– Csak annyira... hiányzik apa.

– Ó, szívem! Tudom én azt! – Adelaida szeméből kicsordult egy könnycsepp, festékcsíkokat húzva az arcán.

Adelaida őfelsége sose sírt – legalábbis nem ott, ahol mások is láthatták. Még a temetésen is elrejtette érzéseit a sápadt, elszánt beletörődés maszkja alá. Egy királynőnek, mondogatta Beatrixnak, csak titokban szabad sírnia, hogy az erő forrásának mutatkozhasson, amikor oda kell állnia az ország elé. Annak a könnycseppnek a látványa olyan döbbenetes és irreális volt, mintha a kert valamelyik márványszobra hullatta volna.

Beatrix sem bírta elsíratni az apját.

Pedig *akart* sírni. Tudta, hogy ez az állapot természetellenes, de úgy látszik, valami jóvátehetetlenül meghasadt benne, és egyszerűen elvesztette a könnyek adományát.

Adelaida átkarolta és magához húzta a lányát. Beatrix ösztönösen az anyja vállára hajtotta a fejét, úgy, mint gyermekkorában, ám most ez sem vigasztalta.

Váratlan módon csak annyit érzett, hogy az anyja csontjai kikapinthatók a kasmírgyapjú alatt. Adelaida királyné reszketett az elfojtott gyásztól. Sebezhetőnek tűnt, és életében először *öregnek* látszott.

Ez végképp megtörte Beatrix akaratát.

Még egyszer utoljára megpróbálta elképzelni, hogy Connorral van, és azt mondja neki, még mindig szereti, és meg akar szökni ettől az élettől, nem érdeklik a következmények. De nem bírta

elképzelni. Mintha a jövő, amelyről ábrándozott meghalt volna az apjával együtt.

Vagy talán a régi Beatrixszal együtt, aki még csak hercegnő volt, nem királynő.

– Jól van – mondta halkán. – Beszélek Teddyvel.

Meg tudja ő ezt tenni, a családjáért, a hazájáért. Képes lesz feleségül menni Teddyhez, hogy megajándékozza Amerikát a tündérmesével, amelyre az országnak olyan borzasztó nagy szüksége van.

Otthagyhathja a régi Beatrixot, a fiatal lányt, hogy megadja magát Beatrix királynőnek.

2

NINA

Nina Gonzalez feszülten összpontosítva eltávolított egy fakockát az egyre ingatagabb toronyból. Az asztalnál mindenki visszafojtotta a lélegzetét, amikor Nina őrijító elővigyázattal elhelyezte a Jenga kockát a billegő építmény tetején.

Valamilyen csoda folytán ott is maradt.

– Igen! – kurjantotta diadalmasan Nina, és a magasba emelte az öklét. Abban a pillanatban két kocka kicsusszant a helyéről, és nagyot koppant az asztalon. – Úgy látszik, korán örültem – nevetett a lány.

Rachel Greenbaum, aki ugyanazon a folyosón lakott, ahol Nina, csak valamivel lejjebb, a barátnője elé tolt a lehullott kockákat.

– Idenézz! BÖRTÖNTANGÓ ÉS FEL A KALAPPAL!

A King's College filccel pirosított, híres Jenga-készletével játszottak, amely ugyanolyan volt, mint a szabályszerű Jenga, csak minden kockájára más parancsot írtak – PIRAMIS, KARAOKE, BALKEZES –, és mindenki köteles volt teljesíteni azokat az utasításokat, amelyeket kivett. Nina egyszer megkérdezte, mennyire régi a Jenga, de senki se tudta a választ.

A tavaszi szünet utolsó hétvégéjén Nina és barátnői az Ogdenben lógtak, ami egy szórakozóhellyel kombinált kávézó volt a művészeti kar mögött. Az elhelyezkedése miatt az Ogdenben leginkább a színművészeti srácok voltak a törzsvendégek, amin Nina nem győzött csodálkozni, mert az Ogdenben a sütit ingyen adták.

– A FEL A KALAPPAL egyszerű. Bármilyen tárgy megfelel kalap helyett – magyarázta Leila Taghdisi, a másik barátnője. Nina

engedelmesen háromszöget hajtogatott egy papírszalvétából, és a fejébe csapta.

– A BÖRTÖNTANGÓHOZ pedig kint kell hagynod a mobilodat az asztalon, amíg véget nem ér a játék, hogy elolvashassuk az üzeneteket. – Leila bocsánatkérően sandított Ninára. Az összes barát-nője tudta, hogy Nina féltve őrzi a magánéletét – és a kapcsolatait a királyi családdal.

Ám Nina úgy döntött, hogy ebben a félévben *normális* lesz, tehát normális főiskoláshoz illően előhúzta a mobilját, és kitette az asztalra.

– Nem hiszem el, hogy pont hétfőre esik a tavaszi negyedév első napja! – sóhajtott Rachel. – Még *kicsit* sem készültem fel az iskolára!

– Nem is tudom... én valahol örülök, hogy visszajöhetek. – Nina igazából ujjongott, hogy ismét az iskolában lehet, és nyugodtan járka a kampuszon anélkül, hogy lesifotósok üldöznék. Itt ott még mindig összesúgtak, ha meglátták; alkalmilag rajtakapta egy-egy diáktársát, hogy a kelleténél egy hajszállal tovább felejtik rajta a pillantásukat, értetlenül ráncolva a szemöldöküket, mintha azon töprengenének, hogy találkoztak-e már Ninával, csak az nem ugrik be nekik, hogy hol.

Ám ez is óriási javulás volt a lidércnyomáshoz képest, amin át kellett esnie az idén, amikor Jefferson herceggel járt.

Az ilyesmiben feltűnően kurta az emberek emlékezete, és a király halálának eget rázó, földrengető híre után kit érdekelt már Nina és Jeff rövid románca. A világ elfelejtette Ninát, és túllépett rajta, aminek ő nem győzött örülni.

– Én ugyan nem! El se akartam jönni Virginia Beachről – vágott közbe Leila. – Ha még mindig ott lennénk, most kint feküdnénk a homokon, néznénk a naplementét, és ennénk Nina addiktív guacamole-ét!

– *Mamá* receptje. A fokhagyma a titka – magyarázta Nina.

Olyan hálás volt Rachelnek, amiért elvonszolta arra az útra. Ez bezzeg semmiben sem emlékeztetett a vakációkra, amelyeket a Washingtonok vendégeként élvezett. A lepukkant házban, amit kibéreltek, nem volt légkondicionálás, és neki a nappali díványán kellett aludnia. Egyszerűen imádta! Kiülni a koleszos barátnőkkal

a parton rakott tűz mellé, olcsó sört inni és dumálni, kimondhatatlanul kellemesebb volt az ötcsillagos királyi utazásoknál.

– Sajnos, én nem szolgálhatok guacamole-val. – Jayne – ugyan-csak barátnő – most lépett ki a konyhából, edényfogó kesztyűvel védett kezében egy tálcat egyensúlyozva. – De talán ez is jó lesz.

A három lány azonnal rávetette magát a sütre.

– Említettem már, mennyire örülök, amiért itt dolgozol? – kérdezte Nina.

– Nem pedig a könyvtárban, veled? – Jayne és Nina ugyanabban a programban felvételiztek, amely szerint az ösztöndíjukért cserébe dolgozniuk kellett a főiskolán.

– Kár lenne elfecsérelni a tehetségedet a könyvtárban. Ez valami isteni! – felelte Nina tele szájjal. *Mamá* most megdorgálná, amiért így beszél, de szerencsére nincsen se otthon, se valamelyik nagyképű udvari fogadáson.

Jayne a pultra helyezte a süteményestálcat, amíg kihúzott magának egy széket. Nem oldotta ki az iskolai köténytét, amelynek elejére a King's College jelképét, egy ezüstsisakos lovag képét hímezték.

– Hát igen, én vagyok a desszertbűvész!

Nina mobilján, amely még mindig az asztal közepén hevert, felvillant egy újabb üzenet. Rachel mohón felkapta a készüléket, majd odacsúsztatta a barátnőjének.

– Eddig unalmasak az üzeneteid.

Mamá volt az. Hazajössz vacsorázni? Paellát csinálók!

Nina szülei, Julie és Isabella, egy vörös téglaházban laktak pármérföldnyire a főiskolától. Szolgálati lakás volt, ahol nem kellett lakbért fizetni, a királyi család tulajdona, mert Isabella *mamá* valamikor a néhai király kamarása volt, jelenleg pedig pénzügyminiszter. Ninát feszélyezte, hogy Sam családjáé, *Jeff* családjáé a ház, amelyben felnőtt, bár ő igyekezett nem zavartatni magát.

Miután szakított a herceggel, sok időt töltött otthon, mert olyan vigasztaló volt enni a mamák főztjét, és a gyerekkori ágyban aludni, elrejtve az évfolyamtársak fürkésző pillantásaitól.

Azóta több barátot szerzett, és sikerült megtalálnia a helyét a világban. Már nem akart rémülten menekülni.

Kösz, de bent maradok a campuson, írta. Puszi!

Rachel belesöpörte a morzsákat egy papírszalvétába.

– Legközelebb be kéne csempészni egy üveg bort. Rendezhetnénk ivóversenyt.

– Tudod, hogy munkában nem szabad innom! – tiltakozott Jayne.

– Nem szabad *lebuknod* ivás közben. Micsoda különbség! – jegyezte meg pimaszul Rachel, és ezen mindenki kacagott.

Tovább játszottak, a Jenga-torony elképzelhetetlenül, nyaktörően magasra nőtt. Rachel leverte egy KÜLFÖLDI MEGHALLGATÁS feliratú kockát, ami azt jelentette, hogy a játék hátralevő részében más akcentussal kellett beszélnie. A rettenthetetlen Rachel így is fejest ugrott egy sztoriba egy nemrég megismert pasiról, habár a kiéjtése szertelenül csapongott a közép-európai és a francia között.

Nina hatalmasat nyújtózott. Fáradt volt, de olyan lusta, elégedett módon.

– Na szóval, most hívott randira üzenetben – mondta éppen Rachel.

– Akcentus! – dorgálta Jayne.

– Bocsánatot kérek – helyesbített Rachel a legirtózatosabb londoni munkás tájszólásban, amelyet Nina valaha hallott. – Mit gondoltok, igent mondjak?

Előretartotta a telefonját, amelynek műanyag tokját rajzfilmes ananászok ékesítették. A lányok engedelmesen előrehajoltak, hogy megtekintsék a művészieskedő fekete-fehér fotót egy illetőről, akinek az ajka legalább hat helyen át volt fúrva.

– Nagyon másnak látszik, mint Logan – kockáztatta meg Nina. Logannek hívták Rachel exét.

– Pontosan! – Rachel mellőzte az akcentust, és ezúttal senki se róttá meg érte. – És most pontosan ezt a mást keresem! Ismerned kell ezt az érzést azok után, ami közted és Jeff között történt.

Nina megmerevedett, bár valahol mélyen, kellenlenül elismerte, hogy Rachelnek igaza van.

Tíz éve ismerte meg a királyi ikreket, amikor *mamá* dolgozni kezdett az Udvarnál, mint kamarás. Azóta is Samantha hercegnő volt a legjobb barátja. Olyan közel álltak egymáshoz, mint a testvérek.

Tavaly Nina titokban randevúzni kezdett Sam fivérével. Be is jött a dolog, amíg kettejük között maradt, de amint a világ többi része is tudomást szerzett róla, Nina a nemzeti sárdobálás célpontja lett.

Mert ilyen a királyság természete: megosztó, akár a mágnes. Nina éveken át hallgatta, hogyan ítélik meg vadidegenek Samantháról, egy szempillantás alatt eldöntve, hogy imádják-e vagy utálják, hogy a hátuk közepére se kívánják, vagy ki akarják használni.

Amikor Nina járt a herceggel, ugyanez történt vele.

Igyekezett figyelmen kívül hagyni az ocsmány online megjegyzéseket és a lesifotósok fütttyögését. Azzal áltatta magát, hogy kibírja. Hogy Jeff megér ennyit. Egészen addig, amíg Daphne, a herceg exé a szemébe nem vágta, hogy ő szervezte meg a rágalomhadjáratot. Egy fotóst telepített Nina kollégiumi szobája elé, és feldobta a kapcsolatukat a szennylapoknak.

Nina megpróbálta szóba hozni a dolgot Jeffnek, aki Daphne pártját fogta.

Azóta egyszer látta Jeffet, az apja temetésén, a terem túloldaláról. Utána a Washingtonok elutaztak Sulgrave-ba. Nina beferezte a téli negyedévet, és elment Virginia Beachre, ahol hősiesen próbálta kiradírozni az emlékezetéből Jeffet. Csak hát elég nehéz elfelejteni a volt pasinkat, ha az illető a legjobb barátónk testvére – és a leghíresebb hímnemű az egész országban.

– Már bocs, Nina – folytatta Rachel –, de mindkettőnknek muszáj túlnyúlunk az évfolyam kínálatának határain. Csak gondoldj bele, hány olyan típus van, akiket még el se kezdtünk felfedezni! Zenészek, felsőbb évesek... – Esdeklő pillantást vetett a barátnőkre, akik siettek helyeselni.

– Azok a cuki végzősök, akik bringával járnak! – tette hozzá Leila.

– Vagy a szépírók! – kiáltotta Jayne. – Akikkel az újságírás órán találkozatsz.

– Nem azért veszem fel az újságírást, hogy pasikkal ismerkedjek – figyelmeztette őket Nina.

– Hát persze, hogy nem – vágta rá hanyagul Rachel. – Azért veszed fel az újságírást, mert én akarok pasikkal ismerkedni.

Nina rosszállóan horkantott.

– Na, jó – mondta. – Majd igyekszem *túlnyúlni*, akármit jelentsen is ez.

– Csak azt akarom mondani, hogy vissza kellene térned a köztudatba, és hébe-hóba eljöhetnél velünk bulizni. Ugyan már, Nina! – kérlelte a barátnője. – Az új frizurád túl jó ahhoz, hogy a könyvtárra pazarold.

Nina beletúrt frissen levágatott hajába, amely épp a vállá fölött ért véget. Sajátosan könnyebb lett a feje, amióta eltűntek a vastag varkocsok. Hirtelen felbuzdulásból csinálta a szakítás után. Muszáj volt változtatnia valamit, és ez volt a lehető legdrasztikusabb, leszámítva persze egy újabb tetkót.

Ha most a tükörbe nézett, egy új és döbbenetes változata nézett vissza rá. Járomcsontjai hangsúlyosabbak lettek, barna szeme fényesebben ragyogott. Idősebbnek, erősebbnek látszott.

Eltűnt az a Nina, aki évekig sóhajtozott Jefferson után, aki felismerhetetlenre torzította magát, hátha akkor elfogadják a herceg barátnőjének. Ennek a keményebb, új Ninának több esze volt annál, hogy hagyja összetöretni a szívét bárkivel.

Ahogy a telefonja hívást jelzett, azt hitte, valamelyik mamája jelentkezik, amíg meg nem látta a kijelzőn Samantha nevét. Gyorsan az ölébe seprte a mobilt.

Rachel ránézett.

– Minden oké?

– Bocs, de ezt fel kell vennem. – Felállt, a vállára vette a farmerdzsekijét, és kisietett a kétszárnyú ajtón a kávézóból.

– Hogy vagy, Sam? – Maga is felszisszent a kérdésétől. Hogy is *lehetne* Sam, amikor gyászol?

– Fáradtan. Szeretnék már otthon lenni. – A hangja normális volt, sőt vagány, de Nina eléggé ismerte, hogy megérezze a vagányság mögött a bánatot. Sam korántsem olyan vagány, mint amilyennek tettei magát.

– Mikor jössz? – kérdezte Nina, a vállá és az álla közé ékelve a mobilt.

– Már úton vagyunk.

Utálatos, hogy az agya a többes számot érzékelte elsőnek. Elképzelte Jeffet, ahogy ül a testvére mellett, és végighallgatja a párbeszéd Samre eső részét.

– Jeff itt van, de alszik – tette hozzá Sam, kitalálta, mire gondol Nina. – Fülhallgatósan.

– Én... Aha. Oké.

Fájt Jeffre gondolni; makacs, tompa sajtós volt, mintha félig gyógyult zúzódást nyomkodna. Olyan hirtelen jött a szakítás. Az egyik percben még a palota báltermében ölelték egymást, a következőben... Kapcsolatuk ugyanazon az éjszakán véget ért. Csak úgy.

Egy része gyűlölte Jeffet, aki engedte, hogy Daphne közéjük tolakodjon, és nem harcolt a kapcsolatukért. Viszont nem tarthatott haragot egy fiúval, aki most veszítette el az apját. Bár lenne bátorsága megérdeklődni, hogy van Jeff. Csak nem bízott magában, hogy képes lenne kimondani a fiú nevét.

Valami surrogott a vonal másik végén.

– Ó, Nina, mesélj el mindent! Mi történt azóta, hogy... – Sam elnémult, mielőtt kimondta volna: *azóta, hogy meghalt az apám.* – Azóta, hogy nem láttalak – helyesbített.

Ez a beszélgetés nem volt jellemző a kapcsolatukra. Normális esetben Samnek be nem állt a szája: vitatkozott, elmélkedett, sztorizott a maga csapongó, lelkendező módján, ami sokkal mulatságosabb volt annál, mintha szép sorjában végigmondta volna a dolgokat. Ám ma Ninára volt szüksége, hogy a barátnője segítsen áthidalni a csendet.

Nina sajnálta. Ha valaki ennyire szenved, azt semmivel sem vigasztalhatjuk meg. Annyit tehetünk, hogy együttérzünk vele.

Mégis megköszöri a torkát, és megpróbálkozik a csevegéssel.

– Mondtam már, hogy levágattam a hajam?

Sam levegőért kapott.

– Mennyire?

– Majd küldök magamról képet – ígérte Nina. – Egyébként most jöttem meg egy kirándulásról a tavaszi szünetben. Pár kolektív barátnőmmel mentünk. Imádtad volna, Sam. Kajakoztunk a part mentén, és találtunk egy tiki bárt, ahol féláron adták a koktélt.

Beszéd közben lerogyott egy padra. Körülötte hallgatók jöttek-mentek, ki a kollégiumba igyekezett, ki a barátaihoz, hogy fagyiz-zanak egyet a Törött Kanálban.

– Nina... – szólalt meg végül Sam rá nem jellemző bátortanlansággal. – Azon gondolkoztam... nem jönnél el velem holnap a Királyi Potomac Regattára?

Nina megdermedt. A szíve vadul vert. Sam jól tudta, mit jelent a némaság, és sietett magyarázkodni:

– Én megértem, hogy nem bírod ki Jeff közelében, de ez az első nyilvános megjelenésem, mióta... – Elcsuklott a hangja, de hősi-esen folytatta: – Szóval apa temetése óta, és borzasztó sokat jelentene számomra, ha ott lennél mellettem.

Hogy mondhatott volna Nina nemet erre a kérésre?

– Persze, hogy ott leszek – ígérte.

Ennyi kellett, állapította meg fáradt beletörődéssel. Már úton is van visszafelé a legjobb barátnője – az amerikai felségek és fen-ségek – világába.